

När pojken blev gubben

Jag minns när jag var yngre och ville jag färga håret grönt. Det var en fas, närmare bestämt fasan mellan blått och lila. Jag fick, tur nog, inte göra det. Jag minns att jag tänkte då jag satt på sängkanten med gröna hårfärgen i handen:

”Jag ska aldrig förbjuda mina barn att göra något när jag blir äldre.”

Nu är jag lite äldre. När jag idag ser ungar i de konstigaste kreationer komma gående på gatan blir jag irriterad.

Delvis på att man som fjortonåring kan vara tatuerad och ha mera metall i ansiktet än i sitt halsband. Håret hänger ovårdat i ögonen och kajalanvändningen motsvarar min tvillingsystems årsförbrukning och man har fulare språk än en då en midsommarfirare slagit sönder sin sista ölflaska.

Framförallt blir jag irriterad på mig själv. Jag lovade ju mig själv att inte bli en arg gubbe. Jag skulle ju förstå hur det är att vara tonåring. Vad hände?

Missförstå mig rätt, jag är glad att jag inte fick färga håret grönt. Ännu lyckligare att jag inte fick tatuera in mitt namn på underarmen.

Individen får såklart själv bestämma hur den ser ut och vad den gör med sin egen kropp. Men kom ihåg att spelreglerna i världen ser annorlunda ut. Tatuera ett par solglasögon åt dig och pierca fast en kjed från näsan till naveln, men var inte överraskad om någon nekar dig ett jobb. Det är så det är.

Det kanske känns orättvist.

Elämä on.